

இக்கால நோக்கில் மரபியல்

ப.ராஜசுலோச்சனா

உதவிப் பேராசிரியை, தமிழாய்வுத்துறை,

ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் கலை அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருவாணைக்கோவில், திருச்சி

முன்னுரை

“கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாலொடு முன்தோன்றிய மூத்த தமிழ்க்குடி மக்களின் வாழ்க்கை முறையினைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது” ஒல்பாப் பெரும்புகழ் தொல்காப்பியம்” ஆகும். இந்நூல் காலத்தால் முந்தியதாயினும் காலம் கடந்து நிலைப்பெற்று வாழ்கிறது. தொல்காப்பியர் எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற முன்றனுக்கும் இலக்கண வரையறைச் செய்துள்ளார். அவ்வழி 27 இயல்களாகப் பகுத்து, 1510 நூற்பாக்களை அமைத்துள்ளார். பொருளதிகாரத்துள் ஒன்றான மரபியலை இக்கால நோக்கில் ஆய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பொருளதிகாரத்தின் சிறப்பு

எழுத்திலக்கணத்தை மாங்கனிக்கும், சொல்லிலக்கணத்தைப் பலாவுக்கும் ஒப்பீடு செய்யும், வேளையில், பொருளிலக்கணத்தைத் தேனூறிய வாழைப்பழத்திற்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாம்.

“இவ்வுலகத்திலுள்ள காட்சிப்பொருள், கருத்துப்பொருள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் நன்கு ஆராய்ந்து அவற்றை முதல், கரு, உரியென மூவகைப்படுத்தி இவ்வுலகத்து வாழ்வாங்கு வாழும் வாழ்க்கை முறையினை வகுத்துரைப்பது பொருளிலக்கணம் எனப்படும். இப்பகுதி தமிழுக்கே சிறப்பு உரிமை உடையதாகும்.”¹ எனப் பொருளதிகாரத்தின் சிறப்பை வெள்ளைவாரணன் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

“தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமையியல், செய்யுளியல், மரபியல் என்ற ஒன்பது இயல்களைக் கொண்டது. அவற்றுள் இறுதியாக குறிப்பிடப்பட்ட மரபியல் 12 நூற்பாக்களைக் கொண்டது. செய்யுள் தமிழ்மரபு பிறழாமற் காத்தற்கு வேண்டியவற்றை மரபியலில் தொகுத்து விளக்கிப் போந்தார்”² எனச் சோமசுந்தர பாரதி அவர்கள் தொல்காப்பியரைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றார்.

மரபு இன்னதென்பது

மக்களின் வாழ்க்கை முறை மரபுவழிப்பட்டதே ஆகும். இருதலைமுறைப் பண்புகள் அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளுக்கு கடத்தப்படுகின்றன.

“ எப்பொருள் எச்சொல்லின் எவ்வாறு உயர்ந்தோர்
செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபே ”³

நன்-சொல் - 388

எந்த ஒரு பொருளை எந்தச் சொல்லால் எந்த முறையில் அறிவுடையோர் கூறிவந்தனரோ, அந்தப் பொருளை, அந்தச் சொல்லால் அந்த முறையிலேயே சொல்லுதல் “மரபு” எனப்படும்.

பொருளதிகார மரபியல் குறித்து “பேராசிரியர்” பின்வருமாறு விளக்கம் தருகின்றனர். மரபென்ற பொருண்மை என்னையெனின் கிளவியாக்கத்து மரபென்று வரையறுத்து ஒதப்பட்டனவுமின்றி, இருதிணைப் பொருட்குணனாகிய இளமையும், ஆண்மையும், பெண்மையும், பற்றிய வரலாற்று முறைமையும், உயர்திணை நான்கு சாதியும் பற்றிய மரபும், அறிணைப் புள்ளும், மரனும் பற்றிய மரபும் அவை பற்றி வரும் உலகியல் மரபும், நூல்மரபும் என இவையெல்லாம் மரபெனக் கொள்ளப்படும்.

இளமைப்பெயர்கள்

தொல்காப்பியர் அகத்திணையியலில் முதல், கரு, உரி என்ற மூன்று பொருட்களையும் குறிப்பிடுகின்றார். அவற்றுள் கருவாகிய மா, மரம், புள் போன்றவற்றிற்குரிய இளமைப்பெயர், ஆண்பால் மற்றும் பெண்பால் பெயரினை மரபியலில் விளக்குகின்றனர்.

“ மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பிற்
பார்ப்பும் பறமும் குட்டியும் குருளையும்
கன்றும் பிள்ளையும் மகவும் மறியுமென
றொன்பதும் குழவியொ டிளமைப் பெயரே ”⁴

1. (தொல்.பொருள்.545)

தொல்காப்பியர் கூறும் இளமைப்பெயர்களுள் பார்ப்பு, பறழ், குருளை, மறி எனும் பெயர்கள் பெரும்பாலும் வழக்கிழந்த நிலையிலேயே உள்ளன. குட்டி, கன்று, பிள்ளை, மகவு, குழவி என்னும் பெயர்கள் மட்டும் பயன்பாட்டில் சிறந்து விளங்குகின்றன.

“ நிலா கேட்டு
அடம்பிடிக்கும் குழந்தை
பசியறியாது நாய்க்குட்டி ”⁵

எனும் கவிதையிலும் ‘மாங்குட்டியே புள்ளி மாங்குட்டியே எனும் திரைப்பட பாடலிலும் ‘குட்டி’ என்ற இளமைப் பெயர் பயின்று வருவதைக் காணமுடிகின்றது.

கீரிப்பிள்ளை, அணிற்பிள்ளை, எருமைக்கன்று என்பன வழக்கில் கையாளப்பட்டு வருகின்றன.

‘ குழவியும் மகவும் ஆயிரண் ல்லதவை
கிழவ அல்ல மக்கட் கண்ணே ”⁶

(தொல்.பொருள்.567)

குழவி, மகவு என்னும் பெயர்கள் மக்கட்குரியன. ‘குழவி’ என்பது ‘குழந்தை’ என்றும் ‘மகவு’ என்பது ‘மக்கள்’ என்றும் மாற்றம் பெற்று வழக்கிலுள்ளன.

‘தம்மின் தம் மக்கள் அறிவுடைமை’⁷ என்கிறார் வள்ளுவர். இவ்விடத்து ‘மக்கள்’ என்பது மக்கட்குரிய இளமைப்பெயராக கொள்ளப்படுகிறது. இன்னும் திருநெல்வேலி போன்ற மாவட்டங்களில் ‘எம்மக்க, உம்மக்க’ எனும் வழக்கு பரவலாகக் காணப்படுகிறது. மக்கட்குரியப் பெயர்களாகக்

குறிப்பிடப்படவில்லை. எனினும் அப்பெயர்கள் மக்கட் பெயராகவே அழைக்கப்படுகின்றன.

“தாயைப்போல பிள்ளை, நூலைப்போல சேலை” என்ற பழமொழி இதனைப் புலப்படுத்தும். அதைப் போன்று ‘துள்ளாத மனமும் துள்ளும்’ என்ற திரைப்படத்தின் கதாநாயகன் பெயரும் ‘குட்டி’ என்பதாகும்.

ஆண்பால் மற்றும் பெண்பால் பெயர்கள்

“ எருதும் ஏற்றையும் ஒருத்தலும் களிறும்
சேவும் சேவலும் இரலையும் கலையும்
மோத்தையுற் தகரும் உதரும் அப்பரும்
மோத்தும் கண்டியும் கடுவனும் பிறவும்
யாத்த ஆண்பாற் பெயரென மொழிப ”⁸

(தொல்.பொருள்.546)

எருது, ஏறு, களிறு, சேவல், கலை, கடுவன் என்னும் பெயர்கள் ஆங்காங்கே கையாளப்பட்டும், ஏனைய பெயர்கள் வழக்கில் சிதைந்தும் காணப்படுகின்றன.

தற்காலத்தில் ‘கடா’ என்பது ஆண்பால் பெயராக வழங்கப்படுகிறது. இது ‘கிடா’ எனத் திரிந்து கிராமப்புறங்களில் அழைக்கப்படுகிறது. இதனை ‘புறக்கடையில் திருதிருவென்று எருமைக்கிடா வந்து நின்றது’⁹ எனும் புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதை வரியில் காணலாம்.

“காளை” என்னும் பெயரும் ஆண்பாலைக் குறிக்கும் பெயராக வழக்கிலுள்ளது.

“ பேடையும் பெடையும் பெட்டையும் பெண்ணும்
மூடும் நாகுங் கடமையும் அளகும்
மந்தியும் பாட்டியும் பிணையும் பிணவும்
அந்தள் சான்ற பிடியொரு பெண்ணே ”¹⁰

(தொல்.பொருள்.547)

தொல்காப்பியர் கூறும் ‘பேடை’ முதலான பெண்பாற் பெயர்கள் வழக்கில் பேடைக்குயில், பெட்டைக் குதிரை, மந்திக்குரங்கு, பிணைமான், பிடியாவை என்றவாறு கையாளப்பட்டு வருகின்றன.

‘பெட்டை’ எனும் பெயர் ‘பொட்டை’ என மருவி வழங்கப்படுவதைப் ‘பொட்டப்புள்ள பொறந்தன்று பெரிலிகாட்டில் கூவும் குயிலே’ எனும் திரைப்படப் பாடல் வரியின் மூலம் அறிந்துக் கொள்ள முடிகிறது.

நாய், நரி, பன்றி என்பவற்றுள் பெண்பாற் பெயராகிய ‘பாட்டி’ என்னும் பெயர், உயர்திணை பெண்பாற் பெயராக வழங்கப்படுகிறது. உடன் “பெண்” எனும் பெயரும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

மேலும் ‘பிள்ளை’ எனும் இளமைப்பெயர் ஆண், பெண், என்பனவற்றோடு இணைந்து “ஆண்பிள்ளை”, “பெண்பிள்ளை” என ஆண்பால் மற்றும் பெண்பாற் பெயராக வழங்கப்பட்டு வருதலை “சாண் பிள்ளையானாலும் ஆண்பிள்ளை” எனும் தொடர் உணர்த்தும்.

புள்ளும் மரபும்

‘புறக்கா முனவே புல்லெனப் படுமே’ ¹¹

- (தொல்.பொருள் 630)

‘அகக் காழனவே மரமெனப் படுமே’ ¹²

- (தொல்.பொருள் 531)

உள்ளீடு இல்லாதவைகளைப் ‘புல்’ என வழங்குதலும் உள்ளீடு உள்ளவைகளை ‘மரம்’ என வழங்குதலும் வேண்டும் என்கிறார் தொல்காப்பியர். ஆனால் இவை வழக்கத்தில் மாற்றப்பட்டு தென்னை ‘மரம்’ பனை ‘மரம்’ என அழைக்கப்படுகின்றன.

உயிரற்ற தந்திக் கம்பத்தினை ‘மரம்’ எனும் பெயரோடு சார்த்தி ‘ தந்தி மரம்’ என வழங்குதலும் பரவலாகக் காணப்படுகிறது.

உறுப்புப்பெயர்

‘ தோடே மடலே ஒலை என்றா

ஏடே இதழே பாறை என்றா

ஈக்கே குலையே நேர்ந்தன பிறவும்

புல்லொடு வருமெனச் சொல்லினர் புலவர் ¹³

(தொல்.பொருள் 632)

தோடு முதலாகக் கூறப்பட்ட புல்லின் உறுப்புப்பெயர்கள், மூங்கில் மடல், பனை ஒலை, தென்னம்பாளை, தென்னங்குலை என்றவாறு வழக்கிலுள்ளது, நோக்கத்தக்கதாகும். இழைமுறி, தளிர், தோடு, சினை, குழை, பூ, அரும்பு, நனை, காய், பழம், தோல், செதில் போன்றன மரத்தின் உறுப்புப்பெயர்களாகும். இப்பெயர்கள் அதிகமான பயன்பாட்டில் இருந்து வருகின்றன.

அவற்றுள் ‘சினை’ என்பது முழு மரத்தைக் குறிக்குமிடத்து ‘கிளை’ என்றும் மலரின் பகுதியைக் குறிக்குமிடத்து ‘காம்பு’ என்றும் மாற்றம் பெற்றுள்ளது.

‘தளிர்’ என்னும் பெயர் ‘துளிர்’ என்றாகி பிறகு ‘கொழுந்து’ என்றாகியுள்ளது. இதனை ‘வாடி என் கருவேப்பிலைக் கொழுந்தே’¹⁴ எனும் புதுமைப்பித்தனின் வரிகள் விளக்குகிறது.

பூ, பழம் எனும் பெயர்கள் முறையே ‘மலர்’ கனி என வழங்கப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக,

‘ மலராய் ஜனிக்காமல்

குனியாய்ப் பிறக்காமல்

இவ்வடிவு கொண்டதென்னி

என்றேனும் அழுதாயோ

ஏழை இலையே ’ ¹⁵

என்னும் வைரமுத்துவின் கவிதை வரிகளைச் சுட்டலாம்.

வணிகரும் வேளாளரும்

‘ வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை ’¹⁶

(தொல்.பொருள் 622)

‘ வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூண் அல்லது

இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி ’¹⁷

(தொல்.பொருள் 625)

செய்யும் தொழிலின் அடிப்படையிலேயே மக்கள் நான்கு வருணத்தாராக வகைப்படுத்தப்பட்டனர். 'இன்னார்க்கு இதுதான் தொழில் என்ற தொல்காப்பியரின் கருத்து இன்று முழுவதும் மாற்றம் பெற்றுள்ளது. உதாரணமாக 'சாமி' எனும் திரைப்படத்தில் விவசாயின் மகன் காவல்துறை வேலைக்குச் செல்லும் நிகழ்வு காட்டப்படுகிறது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் அறுவகை உயிர்கள் பற்றிய மரபுக்கருத்து அவரை ஓர் அறிவியல் விஞ்ஞானியாக இவ்வுலகிற்கு அறிமுகம் செய்கிறது.

நூன்மரபிலே கூறப்படும் வழிநூலின் வகையான மொழிபெயர்ப்பு இன்று ஒரு பெரும் துறையாகச் செயல்பட்டு வருகிறது.

மரபுநிலையிலிருந்து திரிந்து வழங்கப்படுவன உலக வழக்கில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும், தன்மைத்து என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

இங்ஙனம் தொல்காப்பிய மரபியலை இக்கால நோக்கில் ஆராயுமிடத்து சில மரபுகள் பின்பற்றப்பட்டும், சில மரபுகள் தளர்த்தப்பட்டும், சில மரபுகள் மாற்றம் பெற்றும் பயன்பாட்டில் உள்ளன. எனினும் மொழியை வளப்படுத்துவதாக அமையும் மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொள்வதாகக் வழக்கிழந்தச் சொற்களை மீட்டுருவாக்கம் செய்வதாலும் தமிழ்மொழியின் சிறப்பையும் அதற்குரிய பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் நிலைப்படுத்தமுடியும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சான்றெண் விளக்கம்

- 1) தொல்காப்பிய உருவாக்கம் - முனைவர் ச.அகத்தியலிங்கம் - ப.44
- 2) மேலது - ப.49
- 3) நன்னூல் சொல்லதிகாரம் - சோம.இளவரசு - ப.100
- 4) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணர் உரை - ப.191
- 5) சொப்புக்கடை - செஞ்சி தமிழினியர் - ப.47
- 6) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணர் உரை - ப.195
- 7) திருக்குறள் எண் - 66
- 8) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணர் உரை - ப.191 - 192
- 9) மேலது- ப.84
- 10) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணர் உரை - ப.192
- 11) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணர் உரை - ப.208
- 12) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணர் உரை - ப.208
- 13) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணர் உரை - ப.208
- 14) புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் - ப.45
- 15) வைரமுத்து கவிதைகள் - ப.641
- 16) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணர் உரை - ப.207
- 17) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணர் உரை - ப.207